

Необрана

КУПИТИ

Десятикласниця Софія на закинутому даху багатоповерхівки. Все заради фото, аби вразити старшокласника. І таємничий незнайомець у чорному, який чи то рятує дівчину, чи то є причиною її падіння з даху. Усе могло б закінчитися на цьому місці. Софія мала б усе забути, але вийшло зовсім не так. Вона починає бачити дивних, невидимих для інших, істот, які шкодять людям, - нещастимців. Бачать цих потвор лише обрані - мисливці. І вони дуже не хочуть, щоб дівчина приєдналася до них, адже ніхто не стає мисливцем просто так, для цього треба зректися майже всього. Це історія любові та вибору, бажання допомогти й пошуку «своїх» людей.

Олена Шпигоцька - письменниця з Івано-Франківська. Працює розробницею програмного забезпечення.

«Необрана» із циклу «Нещастимці» - перший текст серії про мисливців за невидимими потворами, що маніпулюють емоціями людей.

Олена Шпигоцька

НЕОБРАНА

Нещастимці

Віхля

Олена Шпигоцька

Цикл

НЕЩАСТИМЦІ

віхла

Київ · 2024

Олена Шпигоцька

Книга 1

НЕОБРАНА

Роман

віхля

Київ · 2024

УДК 821.161.2'06-312.9

Ш83

Шпигоцька Олена

Ш83 Необрана : роман. Цикл «Нещастимці» / Олена Шпигоцька. — К. : Віхола, 2024. — Кн. 1. — 480 с. — (Серія «Худліт. Проза»).

ISBN 978-617-8178-94-9 (кн. 1)

Десятикласниця Софія на закинутому даху багатоповерхівки. Все заради фото, аби вразити старшокласника. І таємничий незнайомець у чорному, який чи то рятує дівчину, чи то є причиною її падіння з даху.

Усе могло б закінчитися на цьому місці. Софія мала б усе забути, але вийшло зовсім не так. Вона починає бачити дивних, невидимих для інших, істот, які шкодять людям, — нещастимців. Бачать цих потвор лише обрані — мисливці. І вони дуже не хочуть, щоб дівчина приєдналася до них, адже ніхто не стає мисливцем просто так, для цього треба зректися майже всього.

Це історія любові та вибору, бажання допомогти й пошуку «своїх» людей.

УДК 821.161.2'06-312.

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Олена Шпигоцька, 2024

© Олександра Молочко, обкладинка, 2024

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

Розділ 1

ПОЛІТ

З першого кроку вона зрозуміла, що ідея була не з найкращих. Тут, нагорі, все виявилось зовсім інакшим — холоднішим і похмурішим. Пронизливий вітер жбурнув волосся в обличчя, а перекошені двері з тонкої фанери смикнулися і з гуркотом зачинились, щойно дівчина вийшла назовні. Сяк-так позбиравши довгі каштанові пасма зледенілими руками, вона заправила їх під легенький осінній шарф і нарешті роззирнулася.

Десь унизу широкими смугами вилися рівні дороги типового спального району. Там, де мали б виднітися гори, обрій заступали свічкоподібні новобудови, а центр рідного Івано-Франківська можна було віднайти хіба що за телевізійною вежею. До того ж Софія визнала, що за кращої погоди або ж у теплішому одязі вона краще б оцінила краєвид.

На відміну від далеких пейзажів, сам «оглядовий майданчик» справляв гнітюче враження. Дах старенької панельної дев'ятиповерхівки виявився місцем брудним і захаращеним. Коли Софія протискалася крізь поламані ґрати, вже мала підозру, що вона не перша й не остання відвідувачка схованки. Вона навіть не підозрювала, наскільки популярне це місце серед людей, що не мали звички за собою прибирати. Смолянисто-чорна поверхня даху була вкрита подертими ганчірками, зім'ятими коробками від цигарок, клаптиками вогкого паперу, що ледве тріпотіли від вітру, та іншими огидними сюрпризами.

Темні хмари над головою швидко, не зупиняючи плину, міняли свої обриси, але дощу не приносили. Софія зіщулилась від холоду і зробила кілька кроків уперед, обережно переступаючи мотлох на підлозі. В тіні бетонного виступу побачила щось, схоже на використані шприци, і здригнулася. Напевне, не варто було затримуватися тут надовго.

Тонка осіння куртка не рятувала від пронизливого вітру. Тепла погода внизу, на вулицях, зненацька обернулася крижаним буревієм тут, нагорі.

Сьогодні Софії не щастило. Про це свідчив і розтрощений навушник, на який вона випадково наступила в школі зранку, і забутий удома зошит з домашкою, і пролита на себе кава, що змусила бігти додому та перевдягатися під час великої перерви. Але заняття давно скінчилися, і відсутність зайвих людей на цьому моторошному даху стала приємним сюрпризом, що трохи зрівняв рахунок на її користь. Останніми днями її переслідувала вервиця докучливих невезінь. Згадавши, що має бути обачнішою, Софія з підозрою глянула на білі кросівки із яскравими неоновими вставками, щоправда, вже трохи запилюженими. Затоптані світлі шнурівки вільно й безтурботно волочилися землею. Втретє.

Вона пробурмотіла кілька негарних слів, якими обіцяла своїй подрузі Марійці не користуватися, і почервонілими пальцями туго затягнула неслухняне взуття. До болю в нозі.

Низьке поіржавіле поруччя обрамляло дах по периметру, зламане або перекошене в багатьох місцях. Буре й рипуче. Ненадійне. Софія приступцем рушила до краю, мимоволі сповільнюючись. Пересилила огиду і схопилася за брудну балку огорожі, що здалася надійніше зафіксованою.

З опорою враз зробилося спокійніше. Софія не мала страху висоти, вона її шукала. З дитинства забиралася на дерева та гаражі, вилазила на дашки над під'їздами. Та ще жодного разу не була на даху. Тож тепер із захватом нахилилася вперед, над сірою прірвою бетонних стін. Зітхнула заворожено.

Крихітні метушливі фігурки совалися внизу, наче в ляльковому театрі. Чорною рікою асфальту стрімко пливли кольорові автівки, а вузькими тротуарами хаотично рухалися цяточки людських маківок. Дев'ятиповерхівка, що височіла навпроти, з легкістю уявлялася протилежним берегом широкого кам'яного провалля. Безлюдним, недосяжним.

Вона мала це відзняти. Заради цього вона прийшла.

«Це ж лише шкільна газета», — сміялася над пошуками вдалого кадру Марійка. Навіть найкраща подруга не здогадувалася, скільки зусиль Софія вклала у свою безліч разів переписану за літні канікули

статтю. І як важко тепер було знайти для неї не менш приголомшливу ілюстрацію.

Хай там скільки людей прочитає її текст, Софія писала лише для одного, найвибагливішого читача — одинадцятикласника і головного редактора їхньої газети. Еріка. Вона прагнула ідеалу, і фотографія не мала все зіпсувати.

Тож, почувши від однокласників про незачинений дах, Софія не вагалася ані миті. Їй подобався цей ракурс, можливість віддалитися від звичного світу, побачити все під інакшим кутом. Сьогоднішня витівка вже відчувалася недаремною.

Проте спроба розстібнути кишеню дещо затьмарила радість. Холодні пальці мало слухалися, і Софія не мала впевненості, чи зможе втримати в руках телефон.

Різкий і зухвалий вітер, ніби насміхаючись, дужче завив.

— Не роби цього, — раптово сказав хтось. З-за спини.

На диво, зледенілі долоні не втратили здатності пітніти. Цей хтось таки застав її зненацька.

Але ж... Не скрипіли старі фанерні двері, не було чути кроків.

Софія повільно відійшла від краю даху, трохи забираючи в бік, протилежний голосу, і лише тоді сторожко обернулася.

Невисока чоловіча постать, чорна від куртки до штанів та темних кедів, стояла між нею й дверима, навмисно чи ні перекриваючи шлях до відступу. Довгий сірий шарф приховував нижню частину обличчя, а темні серйозні очі невідривно стежили за кожним рухом дівчини.

— Я не розу... — вона різко хапнула ротом холодне повітря і закашлялася.

Не робити знімок? Не розстібати кишеню? Та що ж, в біса, не робити?! Думки панічно ворочалися в голові, підсовуючи ще безглуздіші варіанти. Мозок замість рішення послужливо видав куплет із віршика, який минулого тижня вона завчила напам'ять. Про трагічну долю.

Незнайомець не дав часу похизуватися літературним надбанням. Він тихо, гіпнотизуюче заговорив.

— Забудь минуле. Є кращий вихід. Є майбутнє. Йди зі мною, — і простягнув до неї руку.

Софія сторопіло витріщилася на бліду долоню незнайомця. Згадалися розкидані під ногами шприці та презервативи — кожен розважався тут по-своєму. Вона затравлено озирнулася навсібіч. Сміттєзвалище за тридцять метрів від землі не мало притомних шляхів евакуації.

Ніхто навіть не почує її крику. Якщо що.

Раптовий порив вітру змінив напрям, закружляв купою сміття. Зім'ята пластикова пляшка з глухим гуркотом викотилася з темного кута, проминула випадкових відвідувачів і перекотилася за край. Софія смикнулася від шурхоту і сполохано виявила, що ліворуч від неї перила даху вже відсутні.

— Невже хочеш повторити долю тієї пляшки? — похмуро перепитав гість у чорному. Так само тримаючи простягнуту руку поперед себе, він зробив крок назустріч. Софія несвідомо відсунулася. Полу куртки незнайомця задуло вбік. Там, де в нормальних людей розташовувалися внутрішні кишені, в нього висів довгий чохол із ножем. Співрозмовник, на додачу, був озброєний.

— Це якась помилка, — тремтячим голосом озвалася Софія. — Помилка...

Вона занесла ногу, аби відступити вбік. Незнайомець різко смикнув рукою, і несподівано сильний порив вітру вдарив у живіт, вибив повітря з грудей. Замість кроку, Софія зашпорталась. Ще один помах руки, і нова хвиля повітря штовхнула її назад, спиною у кам'яну прірву між двох бетонних берегів.

Перед обличчям промайнуло захмарене небо.

«Ерік ніколи не дізнається, наскільки я старалася», — кольнула в розпачі думка перед тим, як світ поглинула темрява.

Вже вмерла? Всім серцем вона сподівалась, що ні. Звісно, якщо те серце ще билось. Споглядаючи темряву заплющених очей, вона перевіряла відчуття у тілі. Поворухнула пальцями на правій нозі. Затим на лівій. Все справно рухалося, хоч і завдавало чималого болю.

Софія повільно розплющила очі.

Вона лежала на чомусь твердому, а навколо стояло кілька людей із геть незнайомими обличчями. На мить їй здалося, що вона отямилась

посеред власного похорону.

— Тихіше, тихіше, — твердою рукою зупинила її спробу піднятися зморшкувата жінка у фетровому капелюсі.

— Що... — просипіла Софія і одразу закашлялася.

— Здається, із нею все добре, — зауважив якийсь перехожий, і кругленька чоловіча постать відділилася від їхньої компанії, рушаючи далі у справах.

Тільки зараз Софія помітила, що над нею височіла та злощасна дев'ятиповерхівка, а у спину тисла тверда дерев'яна лавка одного з під'їздів.

— Твій друг сказав, що ти раптом знепритомніла, і поклав тебе сюди. Попросив наглянути, поки отямишся, — пояснила жінка. — От молодь... Сам чекати не захотів.

— Я вже думав швидко викликати, та він був проти, — додав високий незнайомий чоловік.

— Мій друг? — загальмовано перепитала Софія.

— Хлопець, що виніс тебе з-за рогу. Хіба ви були не разом?

Лихе передчуття липкою павутиною обліпило обличчя, заважаючи зробити глибокий вдих. Легені пекли й хотілося кашляти. Софія долонями розтерла обличчя, намагаючись позбутися мари.

«Мамо, мамо, дивись, як зблідла тьотя!», — несподівано почула. Нарешті набралася сміливості й перепитала, втім, знаючи відповідь наперед:

— А той хлопець... Він був у чорній куртці? З довгим таким шарфом?

Попри обідню годину двір огортали переддощові сутінки. Серед хмар мигнуло. Яскравою стрілою блискавка прошила небо і зникла за дахами будинків.

— Так-так, точно він був, — жінка в капелюсі жваво закивала головою. Софія рвучко звелася і озирнулася. — Вже давненько пішов. Щось трапилось?

«Він скинув мене з даху дев'ятиповерхівки!» — хотілося зіщулитись і жалібно заверещати дівчині.

Натомість вона втупилася у розв'язані шнурівки.

Розділ 2

ПИТАННЯ

— Але ж ти жива! — у захваті прошепотіла Марійка і штрикнула подругу в бік.

Софія ойкнула від болю, а хлопець з сусідньої парти скоса зиркнув на них. Урок географії майже добігав кінця. Мало яке заняття минало настільки швидко. Ймовірно, річ була в тому, що за останні пів години їхні вуха не вловили жодного слова вчителя.

Помальована не одним поколінням учнів, старенька зелена парта була передостанньою в ряду. Дівчата заледве вмовили двійко хлопців помінятися місцями на один урок, щоб мати змогу поговорити подалі від учителя. Далі відсаджуватися вже не було куди — за спинами однокласники дивилися фільм у здвоєних навушниках і мали ще менше бажання сунутися наперед.

— Кажу тобі, цей психопат штовхнув мене з даху! Не віриш? — з образою зашепотіла Софія і потерла уражений бік.

— Для зомбака ти сьогодні занадто рум'яна, — оцінила подругу Марійка і кумедно зморщила кирпатого носика.

— Смішно тобі... Я всі вихідні боялася з дому вийти, навіть батьки щось запідозрили.

— Ти їм не розповіла?

— Про що? — звела очі Софія. — Про те, як у вільний час по закинутих дахах бігаю?

— О, робити дурні вчинки ми вміємо, а зізнатися — зась? — продовжувала кепкувати подруга, яка від початку критикувала цю затію. Життя занадто правильної Марійки завжди підкорювалося правилам — шкільним, суспільним, дорожнього руху... Чи самопроголошеним. Порушувати їх вона вважала неприпустимим з багатьох причин.

Розмова була обірвана дзвінком і радісним дзижчанням, що сповіщало про початок великої перерви.

— Ти на чиєму боці — моєму чи того психопата-вбивці? — буркнула Софія, жбурляючи зошити до рюкзака.

— Який він вбивця, якщо нікого не вбивав? Принаймні, за твоєї присутності, — востаннє підділа подругу Марійка, і її кругленьке лице набуло серйозності. — Ну дійсно, як би ми з тобою зараз розмовляли, якби ти впала з даху? Думаю, якби він хотів заподіяти тобі шкоду, то ти вже давно була б... ну, тойво.

— Та ну тебе, — скосилася Софія. Питання, чому ж вона не «тойво», всі вихідні не давало їй спокою.

Вони щойно вийшли з кабінету, і йшли багатолюдними коридорами до шкільної їдальні. Софійчина подруга була низенькою і мініатюрною, маючи особливу ляльково-дитячу зовнішність та великі світло-каштанові завитки блискучого волосся. Порівняно з нею Софія відчувала себе височезною і незграбною.

Хоча поруч із рештою людей проблеми були ті самі.

— Я намагаюся сказати, що ти можеш дещо перебільшувати, — обережно зауважила подруга. — Що, як ти злякалася і знепритомніла, а він просто зніс тебе донизу? А інше... наснилося.

Насправді Марійка мала рацію, і це дратувало найбільше. З одного боку, той моторошний і озброєний псих, що підкрався з-за спини, не виглядав як людина, здатна на добрі вчинки. Ворожий погляд, наказовий тон, та й погроза полетіти вниз разом із купкою сміття. З іншого ж боку, Софія розуміла всю фантастичність своєї розповіді. Навіть самій собі було страшно визнавати, що вона, здається, не може відділити справжні спогади від уявних. З якого моменту все пішло не так?

— Мабуть, ти права, — нарешті здалася вона, заспокоюючи подругу.

— От бачиш, — зраділа Марійка. — Значить, боятися нічого, можна забути й жити, наче ніч...

— Гей, обережніше! — крикнув хтось майже у вуха дівчатам.

Слова розтанули, приглушені гуркотом падіння чогось важкого і скриками у натовпі. Посеред коридору, на купці розкиданих книжок, сиділа з нещасним видом худенька дівчина. За мить вона вже підвелася, привела себе до ладу після болючого падіння і заходилася збирати підручники до купи. Хтось їй допомагав.

— Не дивно, що вона впала, — зосереджено потерла скроню Софія.
— Дивись, яка кішка в неї біля ніг треться... Мабуть, через неї і перечепилася.

— До школи не можна приносити тварин, — нагадала Марійка.

— Угу. Це й дивно.

— Софійко, я маю на увазі, що там немає ніяких котів.

Напружена тиша запала поміж дівчат. Софія дурнувато затрясла головою і знову з надією глянула в бік книжкового гармидеру. «Та точно, кіт!» — відчайдушно вчепилася вона за залишки здорового глузду. Та очі бачили щось геть інакше.

Повітря ледь помітно колихалося, розмиваючи контури тварини. Густо-чорне хутро, без жодного зайвого домішку, виблискувало, ніби антрацит, притягувало погляд. Софія нажахано дивилася на свою галюцинацію, що крутилася поміж учнівських ніг. Кіт — не кіт... Ну, трохи ніби чорнобильський, мутований. Непомітний для Марійки. Але ж таке трапляється, правда?

Софія крадькома обмацала потилицю, проте не знайшла жодного забою. Шкода, бо струс мозку багато чого б пояснив. Може, їй вкололи якісь психотропні речовини? Але минули всі вихідні, і таке пояснення здавалося малоймовірним. Звинувачувати свою голову у несправності дуже вже не хотілося.

Тим часом котоподібна примара нікуди не зникла, вона, вочевидь, існувала у спільному з Софією просторі. Можливо, цю штуку можна зауглити? Істеричний смішок ледь не зірвався з вуст, та вдалося вчасно себе спинити. Вона вже й без того налякала Марійку.

Окрім блискучого хутра, істота мала вправні тонкі лапи й довгий лисий хвіст, який спіраллю закручувався ближче до кінчика. Це наближало її до маленької мавпочки, лише з довгими загнутими пазурами і подвійним рядом дрібних зубів. Якщо Софії не зраджувала пам'ять, останніх деталей правильним мавпочкам мало би бракувати.

Химерне створіння легенько тицялося в ноги людям, іноді, наче щось перевіряючи, хапало лапками за штанки, проте ніхто цього не помічав. Із кожним його рухом змивалися контури окремих предметів, замилювався погляд. Так, наче над розігрітим у спеку асфальтом плавалося повітря.

Ніби помітивши на собі погляд, дивна істота підхопилася на задні лапи. Три пазурі, п'ять... Вони зливалися і знову виокремлювалися, спроби їх порухувати призводили до легкого запаморочення. Як виявилося, білими були не тільки зуби. Два маленьких ока без зіниць кліпнули і моторошно зиркнули у відповідь.

Софія сіпнулася і відскочила назад, хоч їх і без того розділяла відстань у кілька метрів. Спину вкрили сироти. Якщо оце кинеться вперед — вона закричить. Байдуже, в яку психушку її потім відправлять...

Проте істота нашорошено стріпнулася і, відштовхуючись від підлоги передніми лапами, побігла в протилежний бік коридору, розчинилася в натовпі.

— Агов, Софійко! — не дочекавшись відповіді, занепокоєно зазирнула в обличчя подруга. — З тобою все гаразд?

— Так... — власний голос тремтів, та й загалом видавався не надто переконливим. — Скоро окуляри носити почну, щоб чужі сумки із тваринками не плутати. Не зважай, мені просто треба розвіятися.

Проте така відповідь однокласницю заспокоїла.

— Я знаю, що тобі допоможе! Принаймні не зашкодить. Від гарячих пончиків тобі ніколи не ставало гірше! — з перебільшеною бадьорістю в голосі потягла її до їдальні Марійка.

Слабка водяниста кава обпікала піднебіння. Софія ледве зважала на це. Шум і гамір їдальні давив на вуха, і щоб почути, про що говорили однокласниці за столом, доводилось прислухатися. До того ж думки мимохіть скочувались до нещодавніх загадкових подій, і вона постійно втрачала нитку розмови. Ось і зараз Софія не могла зрозуміти, коли від обговорення лабораторної роботи вони встигли переключитися на прийдешні свята.

— Лише три тижні. А ми ще не знаємо, які знадобляться костюми, — пожалілася одна з однокласниць.

Марійка співчутливо кивала головою. Вона обожнювала брати участь в організації великих подій та добре зналася на плануванні. І щойно знайшла тих, хто її потребував.

Наближалось найбільше осіннє свято їхньої школи — вечорниці. Тиждень розважальних післяобідніх заходів, що мали на меті хоч трохи відволікти від шкільного зубріння, до якого вдавалися старші класи перед ще далекими, але неминучими іспитами. Навіть Софійчин десятий клас уже відчував цей тиск, посилений словами вчителів.

Вечорниці проводилися в останній тиждень перед осінніми канікулами. Чомусь адміністрація школи вважала, що викорінює цим чужий Геловін, наче у школярів забракло б сил на два святкування підряд. О, як вони помилялися... Насправді ж вимотували не вечорниці, а добровільно-примусова участь у підготовчих роботах.

На перший вечір старші класи традиційно готували виставу для особливих гостей — колишніх випускників, які збігалися з усіх кінців країни до рідних стін. Серед тижня відбувалося безліч різних подій, організованих шкільними гуртками та небайдужими батьками учнів. У передостанній день вечорниць проходила найменш значима з точки зору вчителів і найголовніша, на думку решти, подія. Танці! Вечір, який породжував таку кількість пліток, що їх, за бажання, можна було обговорювати до кінця навчального року.

І нарешті, в останній день вечорниць учням, які куняли після гуляння, лишалося мужньо пережити п'ятницю із фінальними промовами і нагородженням «винуватців», тобто причетних, і аж на цілий тиждень забути про школу.

Софія дмухнула в кружку — і світло-коричнева рідина у склянці вкрилася ледь помітними брижами. Цьогорічні плани на вечір танців були авантюрними, на межі власної рішучості. Проте сидіти склавши руки й чекати, поки щось зміниться само собою, також дратувало. Якщо ці вечорниці не застануть її в гамівній сорочці посеред кімнати з білими стінами, вона таки наважиться поговорити з Еріком.

Склянка в руці дрібно затремтіла. Софія швидко повернула її на стіл і глянула, чи була не помітила цього Марійка. Та подруга, здавалося, вже забула про її існування. Поодинокі косі погляди з її боку змінилися дедалі довшим залипанням у месенджері, де після розмови з однокласницями її додали до чату організаторів прийдешніх свят. Телефон тихенько дзижчав щохвилини, вимагаючи відповіді. І Софія підозрювала, що тепер за увагу подруги доведеться змагатися ще й з ним.

Перерва минула, а дисциплінована і чемна Марійка — о диво! — порушувала всі правила й далі переписувалася просто під час уроків. Зазвичай під осудливими поглядами таким займалася лише Софія.

Після занять круглолиця і рум'яна подруга швиденько зібрала речі й побігла на репетицію, лишаючи Софію тинятися в задумі шкільними коридорами.

Спроба ще раз натрапити на те волохате чорне створіння не приносила результату. Софія зазирнула в кілька відкритих кабінетів, знову пройшлася їдальнею... Пошукала навіть у туалетах. Щоправда, тільки в дівчачих.

Раз у раз спливало питання, чи дійсно вона хоче щось знайти. Зрештою, немає істоти — немає проблем.

У скронях ніби щось тисло, тож тепер, натерті за день, вони напевно почервоніли. Треба було повернутися додому і як слід відіспатися. Якщо їй знову не наснитися падіння, як кілька останніх ночей поспіль.

Вона стала на сходинку, прямуючи до першого поверху. Аж раптом хтось вигукнув її ім'я. Серце тріпнулося, відгукуючись раніше, ніж неповороткий мозок. Нога підвернулася на сходах від несподіванки, і Софія відчула, що за мить покотиться вниз. Незграбно вхопилася за шорсткі дерев'яні бильця і повисла на них.

Червона від сорому, вона випросталася з напівшпагату й спробувала вдати, ніби нічого не сталося. Нервово смикнула рукава, що підскочили, і про всяк випадок продовжила притримуватися за поручні. На щастя, Ерік був занадто тактовний, аби засміятися.

— Агов! Ти часом не до нас? — наздогнав її одинадцятикласник, жодним знаком не виказуючи, що бачив її ганебне падіння.

— Я... Привіт! Взагалі, ні... Тобто так, — пролепетала Софія. — Мабуть, але не зараз. — Треба було зробити глибокий вдих і заспокоїтися. Якби ж то було так просто. Ніс лоскотав легкий солодкувато-гострий запах чоловічих парфумів, що вчувався від світлого піджака хлопця. А це означало, що вони досить близько. Софію кинуло в піт, і вона уявила, як від неї штиняє для контрасту. — Вже йшла додому.

— Шкода, — не став наполягати, лише змовницьки усміхнувся Ерік. — Хотів порадитися з тобою щодо святкового наповнення газети. Дівчата з Вітею зробили кілька макетів.

— Хоча можу й заглянути, — зневажаючи себе за поступливість, швидко додала Софія.

— Вау, чудово. Мені подобається твій смак, — бешкетно підморгнув він, впевнено рухаючись сходами.

Ерік Збалацький був головним редактором шкільної газети, і водночас тією рушійною силою, що більш як рік тому затигнула Софію у вир журналістики. Стрункий і білявий, до біса харизматичний та відомий на всю школу одинадцятикласник чи не єдиний серед знайомих переганяв Софію у зрості, позбавляючи її необхідності втягувати шию, щоб менше виділятися серед однолітків.

Мама запевняла, що то дурниці, і з часом високих хлопців довкола ставатиме більше. Ніби вони починають рости пізніше за дівчат. Але це, по-перше, звучало якось непереконливо, а по-друге — от прямо зараз мало заспокоювало. Зрештою, Софія була певна, маму ніколи не дражнили чаплею.

Услід за одинадцятикласником вона повернула в коридор, що вів до їхньої маленької редакторської.

— Як там твоя стаття? — тим часом поцікавився Збалацький. — У четвер збираємо все докупи, пам'ятаєш?

Точно, стаття! Адже саме вона занесла її на той захаращений дах. Може, пошукати інший? У такий короткий термін навряд чи вийде. Але покинути свій задум Софія також не могла, в її уяві власний текст уже злився з побаченим під потрібним кутом краєвидом.

— Майже готова. Шукала ілюстрацію, але не змогла зробити потрібний знімок. Сподіваюся... — вона на мить затнулася і майже приречено додала: — Сподіваюся, з другої спроби вийде.

Вона знала, що спробує ще раз. Бо в неї була мета.

— Може, потрібна допомога? — вловив щось в її інтонації Ерік.

— Та... Ні. Ні, дякую, — ледь не погодившись, мляво усміхнулася Софія.

Пропозиція була приємна. Але ніхто не зможе сказати, що вона не впоралася.

Школа нарешті відпустила її зі своїх тенет. Двері тихо грюкнули, зачиняючись за спиною, і прохолодне повітря залоскотало носа.

Будівля жила своїм звичним післяобіднім життям: метушливим, зі сміхом, музикою та вигуками, що вже не чергувалися із тишею занять. Це був час позашкільних гуртків.

Останні пів години, які вони з Еріком провели за обговоренням нового оформлення газети, значно покращили цей безрадісний початок тижня. Гарний настрій, здавалося, надавав ході легкості. Софія поправила набитий книжками наплічник і підстрибом збігла широкими бетонними сходами. Ледве стрималася, щоб не підспівати простенькій пісні, що линула з вікна першого поверху. Пальці, яких ненавмисне торкнувся Ерік, передаючи їй папери, ніби досі відчували його дотик.

«Мені подобається твій смак», — не вперше повторював він, хитро мружачи сірі очі. Ці слова змушували серце Софії битися частіше. Не лише від захоплення, а й від раптового страху, що він про все здогадується. Бачить її наскрізь. Ерік був не як усі: трішечки кращий, трішечки розумніший, трішечки дотепніший і значно, значно красивіший за всіх, кого вона знала! Звичайні й пересічні люди його не цікавили. Але ж саме такою порівняно з ним і почувалася Софія.

Втім, вона знайшла власний спосіб триматися поруч зі своїм ідеалом і просто насолоджувалася такими днями, як сьогодні.

Теплий осінній вітер грався опалим листям, і захотілося розкинути руки та безтурботно кружляти у вихорі. Якби ж то так само вільно вона почувалася в гуртку журналістики. Натомість Збалацький неодноразово спостерігав, як вона губилася, натикалася на меблі або плутала слова. Тож здебільшого, коли її ні про що не питали, Софія просто завмирала на місці, щоб не зробити чи не сказати щось не до ладу. А порадіти вона могла й пізніше.

У долоні підбадьорливо зашелестіли аркуші тонкого принтерного паперу. Під кінець зібрання Софія насмілилася попросити роздруківку нової статті Еріка. Він ніколи не питав у членів гуртка думки щодо своїх робіт і не завдавав собі клопоту показувати їх наперед. У цьому не було потреби. Тексти, як і решта справ, за які брався Збалацький, виходили досконалыми.

Софія минула подвір'я і повернула за ріг школи, борючись із бажанням всістися на землю і подивитися папери просто зараз. Так

захопливо було читати письмове втілення думок Еріка! Здавалося, в такі моменти вона трошки краще його розуміла.

Тим часом власний час на здачу роботи спливав. Думки повернулися до невідворотного. Чи безпечно вдруге йти на дах?

Ще ніколи страх чи перевтома не викликали в неї галюцинацій. Хоча якийсь сайт у пошуковій видачі, куди вона заглянула на останньому уроці, стверджував, що таке трапляється. Зрештою, вона лише раз бачила щось дивне. Один раз не враховується, еге ж?

Стежка, вимощена бруківкою, вела до старого фонтана. Він давно вже не працював, але на дні тихо плюскотіла дощова вода, гойдаючи на поверхні кілька багряних кленових листочків.

Один раз не рахується. А от другий?

Віддалік від фонтана Софія завмерла, наче натрапила на невидимий бар'єр. Йти далі враз перехотілося.

Можна було вдати, що нічого не трапилося. Було ще не пізно піти. Зрештою, якби вона не почала помічати *оце*, то теж пройшла б повз.

Але чи могла вона залишити на самоті людину, в якої на плечах сиділо ще одне волохате і чорне «щось»?

Сонце ховалося за хмарами, зі шкільних вікон долинала музика. На спортивному майданчику за кущами хтось грав у баскетбол.

Гуп-гуп-гуп... — стукався м'яч об землю. Гуп-гуп-гуп... — повторював пульс у вухах. Вже друга зустрінута істота вела себе аж надто розумно, аби бути всього лише галюцинацією.

Софія зробила глибокий вдих, вбираючи хоробрість осіннього повітря, і рушила до фонтана. На самій кромці сидів коротко стрижений хлопець і говорив по телефону. Обличчя було заледве знайомим, навряд чи вони перетиналися десь, окрім шкільних коридорів. Повненький, із широкими вилицями та темними бровами, він мав простуваті риси обличчя, які зараз спотворив гнів. Хлопець був чимось обурений, і майже кричав на людину по той бік слухавки.

Софія намагалася впевнити себе, що нічого страшного не коїться. Треба просто не дивитися на його ліве плече, щоб не аж надто лякатися. Це ж так просто. Вона відводила погляд, аби не розгубити залишки самовпевненості, тимчасом як ще з десятків кроків відділяли її від цілі.

Там, куди Софія старанно уникала дивитися, сиділо невелике чорняве створіння, яке щось завзято нашіптувало старшокласнику на вухо. Навіть краєм ока було помітно, що істота менша за ранішню. Інша. Пухнаста, подекуди ще сірувата, довгим лисим хвостом вона обвивала шию хлопця, а крихітними лапками із блискучими пазурами трималася за вухо. Здавалося, що чим активніше створіння шепотіло, тим злішим робився його слухач.

Ніхто з цих двох ще не помітив Софії. Долаючи вагання, вона наблизилась і з гучним «Киш!» замахала на істоту паперами, які досі тримала. Та від несподіванки відпустила вухо і ледь не скотилася з плеча. Отямившись, звір вороже витріщився білими очима-гудзиками, вишкірив ряд дрібненьких гострих зубів, та зашипів. Софія відсмикнула руку. На щастя, істота не захотіла продовжувати протистояння, тож, ще раз шипнувши, зістрибнула додолу й побігла в кущі.

Тимчасом хлопець уже кинув слухавку й непривітно зміряв Софію поглядом.

— Здурила? — грубо кинув він.

— В тебе павук на плечах був, я прогнала... — розгублено пробурмотіла вона.

— Ненормальна. Могла просто сказати.

— От і добре. Хай наступного разу тобі в ухо лізе, заважати не буду.

Певне, хлопець мав достатню уяву. Здригнувся.

— Хм. Ну типу дякую.

Щомиті він ставав менш роздратованим. Нарешті здивовано окинув поглядом телефон.

— Чорт! — різко підхопився і, набираючи на ходу номер, швидко забрався геть.

Софія залишилася одна, і папери в руці вже не викликали такого бажання їх прочитати. Чорнильні істоти могли впливати на людей. Це вже точно не був витвір її уяви. Але чому вона їх бачить? Що саме сталося на даху?!

У кишені дзенькнув телефон.

«Репетиція закінчилась. Ми в Теплицю. Ти з нами?» — писала Марійка.

«З вами. Також ще в школі, скоро буду», — розгублено відповіла Софія.

З-за хмар вигулькнуло сонце. Його непевні промінці відбивались у фонтані. Софія дістала із наплічника товстий блокнот і почала записувати свої спостереження. Шурхіт олівця і перегорнутих сторінок зливався із плюскотінням води. Головним питанням лишалося, на чиєму боці був незнайомець із даху — людей чи істот? Адже ці події не могли бути не пов'язаними. Софія сховала речі.

«Замов мені штрудель. Вже в дорозі», — набрала в телефоні нашвидку.

«ОК», — прийшла відповідь. Софія востаннє озирнулась навсібіч і рушила до кондитерської.

За квартал від школи, на розі двох вулиць, високі вітрини «Теплиці», заповнені всіляким кольоровим дріб'язком, як завжди, притягували погляди перехожих. Над дверима дзенькнула підвіска з метеликами, і тепле повітря з ароматом солодоців залоскотало Софійчиного носа. Дорогою до столика вона стишила крок, побачивши, кого саме мала на увазі Марійка під загадковим «ми». Але й відступатися було пізно.

— Щось ви рано закінчили, — натягнуто-безтурботно звернулася вона до невеликої компанії із трьох дівчат і вмостилася на диванчик поруч із подругою.

— А може, то ти — пізно? — низьким голосом захихотіла кирпата Таня. Її грубий сміх стих, не знайшовши підтримки.

— У нас колонки накрылися, — пояснила дівчина із красивим чорним каре. Її довгі тонкі пальці притримували соломинку, що стирчала зі склянки з помаранчевим напоєм. — Коли в залі почали перемовлятися гучніше, ніж на сцені, я вирішила розпустити цей балаган.

Софія відчула нагальну потребу співчутливо усміхнутися, хоч і обіцяла собі, що більше на таке не купиться. Саме так на людей діяла присутність Аліни Савич, найпопулярнішої дівчини їхнього класу. Мимоволі люди робили саме те, що вона від них очікувала. Софія могла сидіти на перерві і займатися власними справами, а вже за хвилину несла Алінин зошит до учительської. Або бігла в кіоск по мінералку для неї. Із запізнілою гіркотою від того, що вкотре на це погодилася. Під вплив потрапляв кожен другий. Адже їх не

принизливо змушували, а дуже мило і ввічливо просили. Давали шанс зробити щось для неї корисне.

Цього року Аліна стала однією із провідних організаторок майбутніх вечорниць. Зараз, у кафе, її коротке чорняве волосся було запнуте за вухо, і у тьмяному освітленні виблискувала довга срібляста нитка сережки. Софія поспіхом пригладила власні розкуйовджені вітром пасма. Круглолиця Марійка зиркнула винувато-щеньчим поглядом.

«Могла б і попередити, хто буде», — Софія придушила роздратування.

Принесли штрудель. Як виявилось, всі інші вже поїли і могли спокійно розмовляти, коли вона тільки розпочала набивати шлунок.

Дівчата були Софійчиними однокласницями, хоча цей факт і не додавав теплоти їхнім відносинам. Скоріше навпаки. Якщо з Аліною вони існували геть у різних площинах, то з грубою і задиркуватою Танею Лимарко їх поєднувала довга і жорстока історія протистояння, за якою з цікавістю спостерігали однокласники, не втручаючись. Чи радше не протистояння, а виживання. Софійчиного. Марійка наївно думала, що все в минулому. Насправді ж Лимарко злякалася. Коли минулої весни металева балка стільця ледь не проштрикнула Софійчину скроню після чергової підніжки від однокласниці, мама вперше в житті влетіла у школу в куряві гніву і влаштувала в кабінеті директора такий скандал, що люди зібралися в коридорі послухати. Відтоді всі просто вдавали, наче нічого не сталося.

Втративши спосіб себе розважати, Таня осіла в тіні Аліни, на другому плані, але стабільно в центрі подій. Тож Софія завжди трималася осторонь від них обох. Тим дивніше було сьогодні бачити Марійку в їхній компанії. Коли тема майбутнього концерту себе вичерпала, нудьга майнула в очах Савич.

— А ти чого в школі стирчала? — раптом безцеремонно спитала Таня. — В якісь гуртки ходиш?

— Ні... — задумливо дожовуючи десерт, відповіла Софія. — Не сьогодні.

В її наміри не входило ставати новою темою для обговорення.

— Взагалі, Софія вже давно ходить на журналістику, — весело повідомила Марійка. Її по-дитячому кругле лице радісно світилося від

того, що вона знайшла ще один цікавий привід поговорити. Софії дуже захотілося копнути її під столом.

— О-о, — з розумінням протягнула Таня. — Одна тільки присутність Збалацького вартує того, аби туди ходити. Як багато хто і робить, до речі.

Її сміх дратував.

— Не дуркуй, — всміхнулася Аліна. — Ерік таких дівчат здалеку чує. А потім, бідний, жаліється, що вони ні на що не здатні.

— Ви так добре знайомі? — нашорошилася Софія. Головний редактор, якого знала вона, ніколи б так не сказав. Ерік завжди був добрим до всіх, і важко було уявити інакше. Яскраві губи Аліни склалися в тонку посмішку.

— Звісно.

Софія рвучко відклала столовий прибор і втупилась поглядом у дівчину з ідеальним каре. Вона очікувала на нормальну відповідь, а не на скупі подачку з одного слова. Хитрий і дещо знуджений погляд Аліни натякав на чергову забавлянку, випробовуючи Софійчине терпіння. Не хотілося піддаватися на провокацію, але...

— Звідки ти його знаєш? Як давно? — ненавидячи себе, поступилася Софія. Здалося, що Савич знає щось важливе. Або ж лише вдає. Софія потребувала більше інформації про Еріка. Більше відповідей.

У карих очах однокласниці згас інтерес. Вона заправила чорне пасмо за вухо й зупинила погляд на циферблаті витонченого сріблястого годинника на тонкому зап'ясті.

— Наші сім'ї знайомі з дитинства, — нарешті сказала Аліна, втрачаючи цікавість до розмови. — Але то історія особиста, мені вже час іти. Таню?

Її супутниця закивала головою і підхопилася. Під тихий дзенькіт кольорових метеликів над дверима двоє дівчат залишили приміщення.

Софія не отримала відповідей, що її хвилювали, і водночас відчувала, ніби провалила перевірку. Так, багато дівчат упали за Еріком. «Така сама», — читала вона у зневажливому погляді Аліни.

Розділ 3

ПОШУК

Вдруге страшно не було. Принаймні саме це вона повторювала собі раз у раз дорогою. Знайомий під'їзд, ліфт до останнього поверху. Проламані ґрати. Серце калатало в передчутті чогось загадкового, змушуючи прискорити крок. За минулою пригодою вочевидь ховалася якась таємниця.

Незнайомець не намагався її вбити. *«Не роби цього»*, — він відмовляв Софію від стрибка. Звісно, тепер це звучало логічно, записи у блокноті дозволили поглянути на ситуацію відсторонено: побачив дівчину біля перил, сприйняв за самогубцю, спробував врятувати. Але ж на тому логіка й закінчувалася. Він кликав її... Куди? Точні слова вже вивітрилися з пам'яті, але запрошення здалося досить моторошним. Достатнім, аби в нічному кошмарі побачити, як незнайомець женеться за нею з ножем. Проте він не скористався Софійчиною непритомністю, і це додавало впевненості. Взагалі, вона падала з даху чи ні?!

Він вербував самогубцю. Думка, що лякала до дрижаків. Навіщо? Чим ці люди вирізняються поміж решти? Може — бачать тих істот? Але ж Софія — не така, вона не збиралася стрибати. Страх переплітався із азартом. Вона відчувала, що завмерла на порозі великих таємниць. І могла або рухатися вперед, або забути й відступитися.

Одразу після «Теплиці» вона попрощалася з Марійкою, зайшла ненадовго додому й поспіхом кинулася на дах. Вже знайомий рвучкий вітер так само непривітно зустрів її нагорі. Тепла куртка, рукавички з обрізаними пальцями, та навіть шапка — цього разу підготовка була кращою. Не терпілося як зробити знімок, так і знову зустріти незнайомця. І Софія не розуміла, чого прагнула більше.

Біля поручнів, попри край даху, вона витягнула телефон і старанно зробила кілька фотографій. Поспішала, аби встигнути, перш ніж її

знову спробують зупинити. Чомусь навіть не сумнівалася, що так трапиться і тепер. Але фото були готові, хвилини збігали, і ніхто, крім неї, на даху не з'являвся. Софія розчаровано роззирнулася. Все йшло не за планом — порожнеча даху не могла дати відповідей на купу її питань.

Може, цього разу вона менше схожа на людину, що намагається вкоротити собі віку? Замало наближається до поручнів? Софія із сумнівом подивилася на тоненькі поржавілі балки. Ні, падати посправжньому задля реалістичності вона не збиралася. Ще якийсь час вона покружляла дахом, розчаровано переступаючи купки сміття. Не той час? День тижня?

— Є тут хто? — про всяк випадок тихенько покликала. Охоче відізався лише вітер.

Софія зітхнула й пообіцяла собі, що повернеться втретє.

Дзвоник тільки-но сповістив про завершення останнього уроку, як перед очима вже промайнуло кілька поверхів, і ось ноги привели її до потрібного приміщення.

— Ого, вона неймовірна!

Губи мимоволі розповзлися у самовдоволеній усмішці. Стіни кабінету журналістики були обвішані плакатами і фотографіями. Сонце світило крізь високі шибки кабінету, і Софія грілася в його променях. Вона знала. Навіть не сумнівалася, що сьогодні заслужила похвалу. На чергове зібрання гуртка вони з малою Вікою прийшли першими. Софійчина колега вчилася в цьому класі й ставилася до старших учасників як до наймудріших наставників, тож зазвичай компліменти так і сипалися з неї, з приводу і без. Та зараз усе було інакше.

— Щось цікаве? — пролунав над самісіньким вухом бешкетний хлоп'ячий голос. Враховуючи Софійчин зріст, мало хто міг з такою легкістю заглядати їй через плече. Ментоловий подих сколихнув прядку її волосся, і Софія завмерла, наче олень у світлі автомобільних фар. Іноді вона підозрювала, що Еріку подобається ось так заскочувати її зненацька.

Поява головного редактора розполохала їхню компанію. Не озираючись, Софія підхопила лямку наплічника, який ледь не зсунувся з плеча, і поквапилася зайняти місце за столом, на віддалі. Віка ж радісно крутнулася навшпинець і сяючим поглядом зустріла свого кумира:

— Дивись, нова стаття Софії! Цікавезна... Читається на одному подиху! — Віка простягнула роздруківку, на якій поєднувалися текст із фотографією.

— Статті моєї помічниці завжди цікаві, — зауважив Ерік. Так, ніби ніколи в ній не сумнівався.

Софія завмерла. У світі існувало так багато людей, але Ерік казав саме про неї. Хвалив. Його слова хотілося зібрати в пам'ятну скляночку і вдихати, наче аромат улюбленої кави. Бути єдиною, про кого він говорить. І в передчутті наступної похвали старатися ще краще. Бути кращою. Вперто боротися з нудотною звичайністю, яка гостро відчувалася в собі поруч із ним. Намагатися хоча б у чомусь стати особливою.

Сидячи напівоберта, на безпечній відстані, було зручно непомітно спостерігати за Еріком, коли той займався своїми справами. Довкола нього вертілася і щебетала Віка, намагаючись поділитися всіма новинами одночасно. Софія помічала кожну деталь. Довгі руки в тонкому светрі, світлий комірець сорочки під ним. Пальці, що невимушено забирають аркуш зі статтею Софії з рук семикласниці. Навіть за часто інакше укладеним світло-солом'яним волоссям вона навчилася припускати, чи був він у доброму гуморі, коли збирався до школи.

Наче експонат у музеї, Ерік Збалацький привертав увагу. Всіх і всюди. Його погляд ковзнув аркушем і на віддалі відшукав Софію. Вона не встигла приховати, що витріщається.

— Радий, що зі знімком все вийшло.

Щось всередині солодко защеміло. Він пам'ятав.

Софія кивнула у відповідь, ніби не було жодної проблеми, і полізла в наплічник, щоб дістати товстий затертий блокнот, уже на третину списаний. А заразом — щоб відвернутися і приховати від усіх свої зрадницьки розчервонілі щоки, і нестямно щасливий погляд, що міг видати про неї геть усе.

Коли семеро учасників гуртка зібралися і всілися по місцях, вони почали проходитися планом щодо нового випуску. Перед Еріком лежало три нові статті на затвердження, серед яких була і Софійчина. Важко було сконцентруватися на обговоренні. В голові вертілися окремі речення із власного тексту, які Софія знала напам'ять і постійно проговорювала подумки. Вона міняла слова місцями, переставляла їх у зворотному порядку, повторювала знову. Чи можна було висловитися краще? Навіть здана, власна робота не відпускала її.

Ерік малював на дошці схеми розворотів, Віка надиктовувала перелік статей та їхній обсяг. Коли ж він нарешті прочитає? Софія сподівалась, що він ознайомиться з матеріалом ще до початку зборів, тому поспішала прийти першою. Але Збалацький відтягував цей момент, постійно відволікаючись на інші справи. Нарешті він відклав крейду й відступив від дошки. Посунув стілець, і всівся читати. Перемовляння стихли. Коли його очі побігли Софійчиною статтею, їй довелося прикусити губу, аби та не тягнулась у дурнувату усмішку. Текст ніби ненароком торкався близьких Еріку тем. Урбаністичних. Адже останнім часом поза школою він ставав дедалі відомішим активістом їхнього міста, виступаючи від імені громадських організацій.

Ба більше, чимало знайомих Софія замордувала, підсовуючи їм свої тексти і спостерігаючи за ними, поки ті читали. Переписувала, приносила знову. Здається, дехто з піддослідних читачів встиг зненавидіти її за цей час. Вона вивчила кожну реакцію на свою статтю і повторювала про себе місця, які зараз читав їхній редактор.

Десь на середині аркуша Ерік звів брови. Софія подумки затнулася. Як так? До тоненької невдоволеної зморшки на його високому чолі вона була геть не готова. Не сподобалося? Недостатньо добре?

— Гм, — нарешті дочитав Ерік. — Непогано. Як завжди.

Він відклав статтю і взявся за наступний текст. До кінця зібрання Софія не вимовила ані слова.

Істота зашипіла й клацнула зубами. Очі не встигли звикнути до темряви під'їзду, і Софія не одразу помітила, як щось темне пристосувалося до її кроку, дрібними лапками переслідуючи на сходах. Але спрацював датчик руху, ввімкнулося світло, і вона мимоволі

скрикнула. Спочатку сприйняла створіння за щура, але занадто кудлата чорна шерсть та не по-звірячому нахабна поведінка одразу нагадали про знайомих чорнильних монстрів.

До дому лишалося кілька сходових прольотів, думки безсило оберталися навколо того, що навіть найкраща її робота розчарувала Еріка, і лють на саму себе примножувалася щосекунди. Вся її праця, всі чернетки були не варті паперу і заслуговували на те, щоб якнайшвидше відправитися в смітник. І якась тупа заледве існуюча істота не мала права заступати їй шлях.

Раптова злість зануртувала всередині, підступила до горла. Софія пнула ногою чорний хутрянний клубок, але в останню мить промазала.

Істота не одразу зрозуміла, що видима. Обачливо відстрибнула і з грізним шипінням хльоснула лисим хвостом. Але на відміну від попередніх монстрів, ця не збиралася тікати.

Софія шикнула, махнула рукою. Та створіння войовниче підібралося і вишкірилося рядами дрібних зубів, завмерши на кілька сходинок нижче.

— Що тобі від мене треба? Киш! Згинь! І без тебе фігово! — засичала Софія. У два кроки піднялася вище сходами, та створіння стрибало слідом. — Зовсім не боїшся, га?

За хоробрими вигуками ховався власний переляк. Мозок поступово зменшував масштаб минулих проблем. Ерік принаймні не намагався її вкусити.

Попри невеликі розміри істоти, Софія почувалася загнаною в кут за кілька метрів від власної домівки. Забігти до квартири вона не встигала, а щоб вибігти із під'їзду, треба було повернутися до загрози спиною.

Щуроподібне створіння ставало дедалі впевненішим, потроху насуваючись. Софія стягнула наплічник, аби було чим відбиватися, і цей рух спровокував істоту до нападу. Стрімким ривком чорні лапки стрибнули вперед, і кілька десятків крихітних зубів вп'ялися Софії в литку, прокушуючи джинси.

Крик із хрипким булькотом застряг у горлі. В голові запаморочилося, ніби невідома отрута миттєво ширилася організмом, затоплюючи хвилию густої, чужорідної приреченості. Все марно. Це життя занадто складне. Тебе зневажають, кусають, шпиняють. То навіщо? Софія

раптово впала на сходи, боляче вдаряючись рукою. Нарешті скинула заціпеніння. Світло тьмяніло, і вона намагалася не втратити свідомість. Адже істота готувалась до наступного стрибка.

Заскреготіли металеві двері під'їзду. Важкі кроки й пихтіння когось із мешканців змусили потвору вагатися. Та смикнула хвостом, блимнула білими очима без зіниць. За мить побігла до виходу.

Софія підвелася і, притримуючись за стінку, повільно попленталася до ліфта. І на кого вона тепер перетвориться? На невидимого щура чи загіпнотизовану майбутню самогубцю? До біса. Аби не сказ...

Татовим лезом вона старанно з'єднувала окремі дірочки від укусу на штанах у суцільний розріз. Принаймні це буде легше пояснити батькам. Руки тремтіли від пережитого нападу, і в якийсь момент на джинсову тканину впали кілька яскравих крапель крові.

Софія відкинула лезо і підсунула палець під кран. Розтріпана дірка на штанах нарешті набула більш природного вигляду. На відміну від ноги, дивитися на яку було просто страшно.

Зіпсовані світлі джинси, які мама купила їй на початку літніх канікул, звісно, було шкода. Але себе — ще більше. Софія пожбурила підроблений доказ подалі від очей, дошкутильгала до кухні й оторопіло прочинила холодильник. Вона мусила триматися. І обрала триматися за баночку йогурта і трошки вже не здоровий глузд. В якийсь момент те, що сьогодні відбулося, перестало вкладатися в межі нормального. Неіснуючі потвори не кусають людей до крові. Такого не могло статися з нею. Взагалі ні з ким.

Нога, яку вона простягнула на сусідній стілець, загрозливо посиніла, і короткі домашні шорти не могли приховати цей прикрий факт. Софія з похмурою рішучістю розглядала поки що невід'ємну від себе частину тіла, відганяючи паніку. Досі сподівалася прокинутися.

Якось ще малою вона натрапила в інтернеті на спільноту виживальників і на кілька довгих місяців захопилася ідеєю життя на лоні дикої природи. Аж доки на вулиці не потеплішало і мурахи не заповзли їй під одяг при спробі змайструвати саморобний намет у кущах сусідського будинку. Бажання єднатися з природою зникло, та

уривки теорії вона пам'ятала. Наприклад, про необхідність перетягувати джгутом рани від укусів отруйних тварин.

І от сьогодні вона знову відчула причетність до всіх тих виживальників, які можуть дати собі раду. З раною від невідомої і потенційно отруйної істоти впоралася, перемотала саморобним джгутом. Але з'явилися недоліки. Синюшний колір шкіри на тлі кремового сидіння стільця підказував, що якихось знань чи практики їй таки бракує. Тож, обираючи між теоретичним отруєнням у майбутньому і відніманням ноги зараз, Софія здалася і розмотала пов'язку. Кров миттєво хлинула на ніби вже втрачену територію. Рана на довгій худій литці за цей час анітрохи не змінилася. Невелика, у дрібних неглибоких проколах, наче від штрикання голкою, вона від самого початку майже не кровила. Все було набагато гірше. Вона диміла. Легенький сірий дим бадьоро струменів із рани, ніби окремі кров'яні тільця раптово висунулися на незапланований перекур. Ані промивання водою, ані активне дмухання ситуації не міняло, лише сильніше дратувало Софію. Вочевидь, якщо вона розкаже про таку пригоду, її відправлять у дурку скоріше, ніж у швидку. Оторопіння повільно перетікало у злість. На незграбну себе, на бісову щурячу істоту, на несправедливе життя. Ну чому це все стається з нею?! Хіба мало було проблем?

Софія роздратовано схопила телефон і подивилася на ногу крізь камеру. Їй конче треба було відзняти доказ, що справа не в її голові. Вона мусила довести, що...

Звісно, кілька червоних цяток від поранення на фотографії виглядали цілковито звичайними. Вона лайнулася і ліктем відштовхнула нерозкрити пляшку йогурта. Та ліниво відкотилася, і виникло нестримне бажання підняти і пожбурити її ще далі. Наприклад, у вікно. Софія уявила, як з гучним дзенькотом скло розсипається на друзки і вкриває підлогу кухні.

Вона насилу придушила своє бажання, натомість зіскочила зі стільця, вигадуючи інакшу забавку. Затерпла нога нагадалася дратівливим поколюванням, і Софія сердито пошкутильгала до власної кімнати. Дорогою прихопила із шафки запальничку. Хай воно все горить. Звісно, не квартира. Софія згребла до купи старі чернетки із заготовками останньої статті і замість смітника понесла їх на зустріч із

вогнем. Якщо з її писанини нічого путнього не виходить, то краще знищити сліди недолугих спроб більш радикальним і хоч трохи видовищним способом.

Якби в квартирі було придатне для задуму місце, вона розпалила б з аркушів багаття. На жаль, такого місця не малося, тож у глибоку керамічну тарілку за раз вмістилося лише кілька зім'ятих листків. Під тихе чвиркання запальнички вилетіла іскра, і полум'я побігло спресованими паперовими кульками. У такі рідкісні моменти вогонь приносив не страх, а заспокоєння.

Злість, що кружляла всередині, нарешті здулася, наче повітряна кулька, яку відпустили незав'язаною. Після показової страти Софія кинула занепокоєний погляд на ногу і, аби відволіктися, попленталася робити домашку.

— А що в нас сталося? — з порога прийнялася до повітря мама. Туфлі на високих підборах вона сховала на полиці за закритими дверцятами, а ключі від машини поклала на тумбу під дзеркалом. Взуття в їхній квартирі ніколи не валялося під ногами. Крім тих випадків, коли його розкидав дехто інший.

— Нічого, — швидко випалила Софія з лейкопластирем на нозі. — Я просто порвала джинси і трохи подряпалася.

— І ти їх спалила?

— А, ти про запах... — дівчина сподівалася, що кількагодинне провітрювання не залишить слідів її витівки. — Я знайшла запальничку і вирішила трохи побавитися. Ма, я не палю, не треба мене обнюхувати!

— Знаєш, це викликало б у мене менше питань, — замислено пробурмотіла мама і понесла спортивну сумку до пралки. Сьогодні після роботи вона мала заняття зі своєї улюбленої сальси, тож повернулася не набагато раніше за очікуваний прихід тата.

— Я спалювала свої невдалі статті, — зізналася Софія, хвостиком ідучи за мамою по квартирі.

— Невдалі? Остання була ніби норм.

— О, «норм». Дякую, цієї характеристики мені не вистачало. Після Ерікового «як завжди» я навіть не знаю, хто з вас краще оцінив мої

старання.

Мама витерла руки й подивилася з нерозумінням.

— Так а палити навіщо?

— Бо я ненавиджу займатися тим, що в мене не виходить! Більше ніяких статей. Обмежусь творами з літератури. Здається, тільки Ганна Василівна вважає мої тексти трохи кращими, ніж просто «норм».

— Ти так швидко здаєшся, — розчаровано знизала плечима мама.

Софія злостиво зітхнула. Їй ніколи не вдавалося виправдати мамині сподівання. Навіть до гуртка журналістики вона вступила за її підказкою, але ні Ерік, ні вміння писати так і не підкорилися їй.

Розділ 4

КОНТАКТ

Пошук загадкового незнайомця з даху більше не здавався їй розвагою. Раптово він переріс у справжню життєву потребу. Ранком Софія вкотре сфотографувала рану на нозі, і висновок лишався невтішним. Брехав або телефон, або Софійчині очі.

Укус не перетворив її на щура, тіло також не розлучилося з душею від отрути. Ніби й нічого страшного не трапилося. Якщо оминути факт того, що її покусала моторошна невідома істота. Сірий, уже заледве помітний димок сочився із рани, значно слабший, ніж учора, але так само ненормальний у своєму існуванні.

На великій перерві вона знову натрапила на мавпоподібного монстра. Він прийняхався і хльоснув хвостом по підлозі. Боязко шарпнувся, коли Софія полізла за телефоном, щоб сфотографувати і його. Зрештою, втік. У голову настирливо лізли думки про те, що щелепа сьогоднішньої істоти могла не тільки прокусити ногу, а й відірвати клаптик собі на пам'ять.

Софія смикалася від кожного шурхоту й заледве дочекалася закінчення уроків, щоб знову полізти на дах. Хтось мусив сказати їй, як із цим жити далі.

На превеликий жаль, ще на підході до технічного поверху згори почулися гучні голоси й веселий гамір. На даху вже хтось відпочивав.

У відчаї Софія перебирала інші варіанти. Необхідно було відтворити минуле непорозуміння. Дах? Не обов'язково... І ось уже за пів години вона стояла на найближчому мості через річку. В її уяві це був дуже драматичний момент, де вона пробує наблизитися до краю, аж раптом... Але ніякого «раптом» бути не могло. Софія дивилась униз і розуміла, що жодна притомна людина з такого низького мосту стрибати не стане. Хіба що захоче решту життя мучитися калікою.

Неподалік розташовувався ще один міст, через колію. І хоча його висота також була недостатньою, але це наштовхнуло на нову ідею.

Адже залізниця — також непоганий варіант.

— Наступний потяг буде за три години.

Софія відсмикнула руку від колії, над якою приречено схилялася нижче й нижче. З полегшенням зрозуміла, що торкатися брудних, наспіх протертих опалим листям залізьяк не доведеться.

Приземкуватий чоловік у картатому картузі насмішковано споглядав за її діями. Залізниця проглядалася далеко в обидва боки, важко було не помітити наближення людей. Безлюдна місцина за містом, і знову ця поява нізвідки. Відступаючи від насипу обабіч колії, Софія копнула дерев'яну шпалу, аби не дати тріумфальній усмішці закрастися на обличчя. Перехитрувала. Є контакт!

Натомість вона буденно струсила пил з одягу й розчаровано зауважила:

— Ви не той самий.

— Не розумію, про що ти, — і оком не змигнув гість. Його ніс нагадував роздуту грубу картоплину, і погляд мимоволі чіплявся за цю подробицю, ніби за якір. Чоловікові мало бути не менш як п'ять десятків. Він так само уважно розглядав Софію, і нарешті оголосив свій висновок:

— Дівчинка, що вдає, ніби шукає смерті.

— Чому це — вдаю? — образилася вона. Так старалася, а все намарно. Від такої недовіри виникло відчуття, ніби її ошукали.

Дрібні камінчики, щедро розсипані навколо залізниці, перекочувалися під ступнями. Хотілося відступити далі, на пожовклу траву, де вони не тисли б крізь підошву кросівок. Проте співрозмовник міг зникнути будь-якої миті, тож лишалося нетерпляче тупцювати на місці, щоб навіть погляду з нього не зводити. Якщо вона прогавить цей шанс, вдруге їй вже точно ніхто не повірить.

— Ті, хто лягають під потяг, не протирають колію під собою, — усміхнувся з-під картуза чоловік.

Софія вперто здмухнула пасмо волосся з обличчя. Вона ж і протерти до пуття не змогла, хіба це важливо? Адже вона не газетку під бік підкладала, хоч цей варіант також спадав на думку. Вкотре ніхто не оцінив її старань.

З-під темних, з ледь помітною сивиною, брів на Софію дивилися живі карі очі. Лінивим поглядом старий вивчав її, наче муху на склі. Метушливу, наскрізь передбачувану. Якщо не вірив, то чому прийшов? Поглузувати чи дати відповіді?

— Хто ви такі? — відчайдушно сподівалася Софія на друге.

— Я? Людина. Звичайна людина, як і ти.

Софія насупилася. Розмова обіцяла бути нелегкою.

— Ви не здивувалися моїй появі, — підступилася вона з іншого боку.
— Той, з даху, вже розповідав вам про мене. Ви заодно!

— Ти мене з кимось переплутала. Я лише проходив повз, — невизначено вказав кудись убік старий. — Подумав, що ти застудишся, якщо три години лежатимеш на колії.

У густих бровах співрозмовника ховалася насмішка, Софія відчувала це. Їхня розмова не мала свідків, що дозволяло висловлюватися більш конкретно. Нестерпний поблажливий тон дратував.

— Це ж магія, правда? — наважилася виказати своє найбільш неймовірне припущення вона. — Бо вас тут не було, я б побачила!

У профіль його ніс був ще химерніший. Подавлений, потовчений. Такий, що пережив не один життєвий удар. Незнайомець провів поглядом зграю ворон, що летіли до лісу, і вже не ховаючи зловісної посмішки заявив:

— Годі фантазувати, дівчино. Повертайся додому і більше не роби дурниць. Дай усім нам спокій!

На цьому попередженні старий завершив. Махнув рукою і подався вздовж колії в напрямку станції.

Струна, що з'єднувала Софію із загадковими подіями, напнулася і могла лопнути будь-якої миті. Ще трохи, і вона не встигне сказати найважливішого.

— Я бачу чорних істот! — у спину старому вигукнула Софія. Емоційно змахнула руками, і ледь не оступилася на насипі.

Проте змусила чоловіка зупинитися.

— Тільки не вдавайте знову, що нічого не знаєте! Я бачу їх з того самого дня, — вона кричала йому в спину. І лише останнє додала тихіше: — А вони бачать мене!

Приземкувата постать незнайомця здригнулася, і за мить він хрипко та доволі старомодно вилаявся.

— От вперте створіння, — пробурмотів він, змушений повертатися. І попри невисокий зріст здалося, ніби він навис над Софією. — Що значить — вони бачать тебе?

— Вони шиплять і кусаються, — обережно поділилася вона, потайки радіючи, що змогла зацікавити цього загадкового чоловіка. Не втрималася і тривожно додала: — Це ж не смертельно?

— А якого дідька ти опиняєшся поруч із ними?! Вони мають від тебе втікати!

— Іноді я ганяюся за ними, іноді — вони за мною, — ковтнула слину й невинно кліпнула очима Софія. Вона геть не почувалася такою впевненою в собі, як намагалася вдати. — Мені ж не пояснили, що воно таке. От, з'ясовую власними силами.

Старий хотів щось сказати, але передумав, лише надув щоки й гучно видихнув повітря. Він дістав з кишені пачку цигарок і дешеву пластикову запальничку. Поки чоловік міряв кроками клаптик землі, Софія принишкла. Вона смикала за нитку, що стирчала із кольорового напівпрозорого шарфика на шиї, і стурбовано поглядала на співрозмовника. Не зникне? Не лишить її наодинці з власними проблемами? Чи взагалі раптом вирішить усунути занадто обізнаного свідка?

— Ходім зі мною, — ніби на підтвердження її страхів сказав старий.

Софія відступила і роззирнулася. Останній варіант подій чомусь здався найбільш імовірним, і вона засумнівалася у правильності того, що опинилася тут. За весь цей час повз них не пройшло жодної людини.

— Ні, я не можу. На мене вже чекають...

Мружачись, вона віднайшла поглядом дві постаті у світловідбивних жилетах десь вдалині. Якщо потягнути час, їх побачать працівники залізниці. Але чи почують вони, якщо крикнути просто зараз?

— Дівчино, що з тобою не так?! — втратив терпіння і grimнув чоловік у картузі. — Ти кілька днів переслідуєш нас, як божевільна наражаєшся на небезпеку, а тепер, коли я вирішив щось пояснити, тікаєш?!

— Я вас боюся, — войовничо утримуючи дистанцію, зізналася вона. — Куди ви збираєтеся мене вести?

— У парк. У звичайний парк біля вокзалу. Чи ти вважаєш, що зустрітися з компанією незнайомих тобі людей, яких ти так шукала, краще десь тут? — він виразно показав поглядом на майже безлюдну місцину.

Софія знічено визнала, що їй запропонували саме те, на що вона так старанно напрошувалася. Цікавість боролася з обережністю, але переможець у цій одвічній битві завжди був той самий. Вона кивнула.

— То магія чи не магія? — все ж не втрималася наостанок.

Старий кинув на землю недопалок і зміряв дівчину вбивчим поглядом. Вона хотіла зробити зауваження про сміття, але раптом відчула, що зараз не найкращий для цього момент.

КУПИТИ